Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (třetího senátu)

22. září 2016 *

„Žaloba na neplatnost — Policejní a justiční spolupráce v trestních věcech — Automatizovaná výměna údajů — Registrace vozidel — Daktyloskopické údaje — Právní rámec použitelný po vstupu Lisabonské smlouvy v platnost — Přechodná ustanovení — Odvozený právní základ — Rozlišování legislativních aktů a prováděcích opatření — Konzultace Evropského parlamentu — Podnět členského státu nebo Evropské komise — Pravidla hlasování“

Ve spojených věcech C-14/15 a C-116/15,

jejichž předmětem jsou dvě žaloby na neplatnost na základě článku 263 SFEU, podané ve dnech 14. ledna a 6. března 2015,

Evropský parlament, zastoupený F. Drexlerem a A. Caiolou, jakož i M. Penčeva, jako zmocněnci, s adresou pro účely doručování v Lucemburku,

žalobce,

proti

Radě Evropské unie, zastoupené M.-M. Joséphidès a K. Michoel, jakož i K. Pleśniakem, jako zmocněnci,

žalované,

podporované

Spolkovou republikou Německo, zastoupenou T. Henzem a A. Lippstreuem, jako zmocněnci,

a

Švédským královstvím, zastoupeným A. Falk, C. Meyer-Seitz, U. Persson a N. Otte Widgren, jakož i E. Karlssonem a L. Swedenborgem, jako zmocněnci,

vedlejšími účastníky,

SOUDNÍ DVŮR (třetí senát),

ve složení L. Bay Larsen (zpravodaj), předseda senátu, D. Šváby, J. Malenovský, M. Safjan a M. Vilaras, soudci,

generální advokát: N. Wahl,

* Jednací jazyk: francouzština.

vedoucí soudní kanceláře: A. Calot Escobar,

s přihlédnutím k písemné části řízení,

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 7. června 2016,

vydává tento

Rozsudek

1 Svými žalobami ve věcech C-14/15 a C-116/15 se Evropský parlament domáhá zrušení zaprvé rozhodnutí Rady 2014/731/EU ze dne 9. října 2014 o zahájení automatizované výměny údajů o registraci vozidel na Maltě (Úř. věst. 2014, L 302, s. 56), rozhodnutí Rady 2014/743/EU ze dne 21. října 2014 o zahájení automatizované výměny údajů o registraci vozidel na Kypru (Úř. věst. 2014, L 308, s. 100) a rozhodnutí Rady 2014/744/EU ze dne 21. října 2014 o zahájení automatizované výměny údajů o registraci vozidel v Estonsku (Úř. věst. 2014, L 308, s. 102), jakož i zadruhé rozhodnutí Rady 2014/911/EU ze dne 4. prosince 2014 o zahájení automatizované výměny daktyloskopických údajů v Lotyšsku (Úř. věst. 2014, L 360, s. 28) (dále jen společně „napadená rozhodnutí“).

Právní rámec

Prümská smlouva

2 Článek 34 odst. 2 Smlouvy mezi Belgickým královstvím, Spolkovou republikou Německo, Španělským královstvím, Francouzskou republikou, Lucemburským velkovévodstvím, Nizozemským královstvím a Rakouskou republikou o posílení přeshraniční spolupráce, zejména v boji proti terorismu, přeshraniční trestné činnosti a nedovolené migraci, podepsané dne 27. května 2005 v Prüm (Německo) (dále jen „Prümská smlouva“), zní takto:

„K předávání osobních údajů stanovenému v této Smlouvě nesmí dojít, dokud nebudou ve vnitrostátním právu na území smluvních stran, které se na tomto předávání podílejí, provedena ustanovení této kapitoly. Výbor ministrů uvedený v článku 43 konstatuje rozhodnutím, zda jsou tyto podmínky splněny.“

3 Článek 43 odst. 1 této smlouvy stanoví:

„Smluvní strany zřídí výbor složený z ministrů smluvních stran. Tento výbor ministrů přijímá rozhodnutí nezbytná k provedení a uplatnění této Smlouvy. Rozhodnutí výboru ministrů se přijímají jednomyslně všemi smluvními stranami.“

Unijní právo

Rozhodnutí 2008/615/JVV

4 Bod 1 odůvodnění rozhodnutí Rady 2008/615/SVV ze dne 23. června 2008 o posílení přeshraniční spolupráce, zejména v boji proti terorismu a přeshraniční trestné činnosti (Úř. věst. 2008, L 210, s. 1), zní takto:

„Po vstupu v platnost [Prümské smlouvy] je předložen tento podnět, který má za cíl začlenit podstatná ustanovení Prümské smlouvy do právního rámce Evropské unie.“

5 Článek 1 tohoto rozhodnutí stanoví:

„Tímto rozhodnutím chtějí členské státy posílit přeshraniční spolupráci ve věcech, na které se vztahuje hlava VI Smlouvy [EU], zejména výměnu informací mezi orgány příslušnými pro předcházení trestným činům a jejich vyšetřování. Za tímto účelem stanoví toto rozhodnutí pravidla v těchto oblastech:

a) ustanovení o podmínkách a postupu pro automatizované předávání profilů DNA, daktyloskopických údajů a některých vnitrostátních údajů o registraci vozidel (kapitola 2);

[...]“

6 Kapitola 6 uvedeného rozhodnutí obsahuje obecná ustanovení o ochraně údajů v souvislosti s výměnami informací, které jsou stanoveny tímto rozhodnutím.

7 Článek 25 odst. 2 a 3 rozhodnutí 2008/615, který je uveden v jeho kapitole 6, zní takto:

„2. K předávání osobních údajů stanovenému v tomto rozhodnutí nesmí dojít, dokud nebudou ve vnitrostátním právu na území členských států, které se na tomto předávání podílejí, provedena ustanovení této kapitoly. Rada jednomyslně rozhodne, zda byla tato podmínka splněna.

3. Odstavec 2 se nevztahuje na ty členské státy, kde předávání osobních údajů stanovené tímto rozhodnutím již probíhá podle [Prümské smlouvy].“

8 Podle článku 33 tohoto rozhodnutí, nadepsaného „Prováděcí opatření“, Rada přijímá opatření nezbytná k provedení tohoto rozhodnutí na úrovni Unie kvalifikovanou většinou po konzultaci s Parlamentem.

Rozhodnutí 2008/616/JVV

9 Článek 20 rozhodnutí Rady 2008/616/SVV ze dne 23. června 2008 o provádění rozhodnutí 2008/615 (Úř. věst. 2008, L 210, s. 12), zní takto:

„1. Rada přijme rozhodnutí uvedené v čl. 25 odst. 2 rozhodnutí [2008/615] na základě hodnotící zprávy, která vychází z dotazníku.

2. Pokud jde o automatizovanou výměnu údajů podle kapitoly 2 rozhodnutí [2008/615], vychází hodnotící zpráva také z hodnotící návštěvy a zkušebního testu, který se provede poté, co dotčený členský stát v souladu s čl. 36 odst. 2 první větou rozhodnutí [2008/615] informuje generální sekretariát Rady.

3. Další podrobnosti daného postupu jsou stanoveny v kapitole 4 přílohy tohoto rozhodnutí.“

Napadená rozhodnutí

10 Napadená rozhodnutí, která se zaprvé týkají rozhodnutí 2008/615, zejména jeho článku 25 a zadruhé rozhodnutí 2008/616, zejména jeho článku 20 a kapitoly 4 jeho přílohy, stanoví v bodech 1 až 3 odůvodnění:

„1) Podle Protokolu o přechodných ustanoveních, připojeného ke Smlouvě o [EU], Smlouvě o [FEU] a Smlouvě o [ESAE] jsou právní účinky aktů orgánů, institucí a jiných subjektů Unie přijatých před vstupem Lisabonské smlouvy v platnost zachovány až do zrušení, zániku nebo změny těchto aktů v rámci provádění Smluv.

2) Článek 25 rozhodnutí [2008/615] je tedy použitelný a Rada musí jednomyslně rozhodnout, zda členské státy provedly ustanovení kapitoly 6 uvedeného rozhodnutí.

3) Článek 20 rozhodnutí [2008/615] stanoví, že rozhodnutí uvedená v čl. 25 odst. 2 rozhodnutí [2008/615] se mají přijímat na základě hodnotící zprávy, která vychází z dotazníku. Pokud jde o automatizovanou výměnu údajů podle kapitoly 2 rozhodnutí [2008/615], má hodnotící zpráva vycházet z hodnotící návštěvy a zkušebního testu.“

11 Článek 1 rozhodnutí 2014/731 stanoví:

„Pro účely automatizovaného vyhledávání údajů o registraci vozidel Malta plně provedla obecná ustanovení o ochraně údajů obsažená v kapitole 6 rozhodnutí [2008/615] a je oprávněna přijímat a poskytovat osobní údaje v souladu s článkem 12 uvedeného rozhodnutí ode dne vstupu tohoto rozhodnutí v platnost.“

12 Článek 1 rozhodnutí 2014/743 upřesňuje:

„Pro účely automatizovaného vyhledávání údajů o registraci vozidel Kypr plně provedl obecná ustanovení o ochraně údajů obsažená v kapitole 6 rozhodnutí [2008/615] a ode dne vstupu tohoto rozhodnutí v platnost je oprávněn přijímat a poskytovat osobní údaje v souladu s článkem 12 uvedeného rozhodnutí.“

13 Článek 1 rozhodnutí 2014/744 zní takto:

„Pro účely automatizovaného vyhledávání údajů o registraci vozidel Estonsko plně provedlo obecná ustanovení o ochraně údajů obsažená v kapitole 6 rozhodnutí [2008/615] a ode dne vstupu tohoto rozhodnutí v platnost je oprávněno přijímat a poskytovat osobní údaje v souladu s článkem 12 uvedeného rozhodnutí.“

14 Článek 1 rozhodnutí 2014/911 zní takto:

„Pro účely automatizovaného vyhledávání daktyloskopických údajů Lotyšsko plně provedlo obecná ustanovení o ochraně údajů obsažená v kapitole 6 rozhodnutí [2008/615] a ode dne vstupu tohoto rozhodnutí v platnost je oprávněno přijímat a poskytovat osobní údaje v souladu s článkem 9 uvedeného rozhodnutí.“

Řízení před Soudním dvorem a návrhová žádání účastníků řízení

15 Parlament navrhuje, aby Soudní dvůr:

— napadená rozhodnutí zrušil a

— uložil Radě náhradu nákladů řízení.

16 Rada navrhuje, aby Soudní dvůr:

— zamítl žaloby jako neopodstatněné v rozsahu, ve kterém se týkají prvního žalobního důvodu, jakož i první části a prvních dvou bodů druhé části druhého žalobního důvodu, přičemž pokud jde o třetí bod druhé části druhého žalobního důvodu, Rada tuto věc ponechává na posouzení Soudním dvorem;

— podpůrně, v případě, že napadená rozhodnutí zruší, zachoval účinky těchto rozhodnutí, dokud nebudou nahrazena novými akty, a

— uložil Parlamentu náhradu nákladů řízení.

17 Rozhodnutím předsedy Soudního dvora ze dne 8. dubna 2015 byly věci C-14/15 a C-116/15 spojeny pro účely písemné i ústní části řízení, jakož i pro účely rozsudku.

18 Rozhodnutími předsedy Soudního dvora ze dne 24. června 2015 byl Spolkové republice Německo a Švédskému království povolen ve věcech C-14/15 a C-116/15 vstup do řízení v postavení vedlejších účastníků na podporu návrhových žádání Rady. Spolková republika Německo se nicméně žádné fáze tohoto řízení nezúčastnila.

K žalobám

19 Na podporu svých žalob předkládá Parlament dva žalobní důvody, které vycházejí z volby nesprávného nebo protiprávního právního základu napadených rozhodnutí a z porušení podstatných formálních náležitostí při přijetí těchto rozhodnutí.

K prvnímu žalobnímu důvodu vycházejícímu z volby nesprávného nebo protiprávního právního základu

Argumentace účastníků řízení

20 Úvodem Parlament uvádí, že článek 9 Protokolu (č. 36) o přechodných ustanoveních (dále jen „Protokol o přechodných ustanoveních“), který se týká aktů přijatých na základě Smlouvy o Evropské unii před vstupem Lisabonské smlouvy v platnost, musí být vykládán v tom smyslu, že zachovává pouze věcné účinky aktů z oblasti bývalého „třetího pilíře“, a nikoliv rozhodovací postupy, na které tyto akty odkazují. Tyto postupy tedy nelze dále používat, protože již nejsou uvedeny ve Smlouvách.

21 Parlament uvádí, že se napadená rozhodnutí zakládají na čl. 25 odst. 2 rozhodnutí 2008/615, a tvrdí, že toto ustanovení musí být vykládáno tak, že zavádí postup pro přijetí legislativních aktů.

22 V tomto ohledu tvrdí, že v době přijetí tohoto rozhodnutí čl. 34 odst. 2 písm. c) EU stanovil dva odlišné postupy pro přijetí legislativních aktů a prováděcích opatření a že pouze postup týkající se legislativních aktů s sebou nesl jednomyslné rozhodnutí Rady, jak jej vyžaduje čl. 25 odst. 2 uvedeného rozhodnutí. Dále přijetí prováděcích opatření k témuž rozhodnutí je zvláště upraveno v jeho článku 33, což znamená, že opatření přijatá na základě jiného ustanovení rozhodnutí 2008/615 nemohou být kvalifikována jako „prováděcí opatření“. Konečně zatímco po podání žaloby Parlamentu, na základě které byl vydán rozsudek ze dne 16. dubna 2015, Parlament v. Rada (C-317/13 a C-679/13, EU:C:2015:223), Rada doplnila slovo „prováděcí“ do názvu různých rozhodnutí přijatých na základě aktů spadajících do bývalého „třetího pilíře“, nepřistoupila ke srovnatelné změně v názvu napadených rozhodnutí.

23 Přitom v rozsahu, v němž unijní zákonodárce není nikdy povinen přenést nebo svěřit pravomoci, určitý akt může být někdy přijat buď jako legislativní akt nebo jako prováděcí opatření v závislosti na volbě tohoto zákonodárce.

24 Napadená rozhodnutí musí být tedy pokládána za legislativní akty, a měla se proto zakládat na stejných právních základech jako rozhodnutí 2008/615, ve znění Lisabonské smlouvy, a sice čl. 82 odst. 1 písm. d) a čl. 87 odst. 2 písm. a) SFEU.

25 Podpůrně Parlament uvádí, že i kdyby se Soudní dvůr domníval, že články 82 SFEU a 87 SFEU nepředstavují vhodný právní základ pro přijetí napadených rozhodnutí, tato rozhodnutí by měla být přesto zrušena z důvodu protiprávnosti *ab initio* čl. 25 odst. 2 rozhodnutí 2008/615, který Rada použila jako právní základ.

26 V tomto ohledu Parlament tvrdí, že čl. 25 odst. 2 rozhodnutí 2008/615 vytváří odvozený právní základ, který zjednodušuje způsoby přijetí legislativních aktů v dotyčné oblasti stanovené ve Smlouvách, protože nevyžaduje ani předchozí podnět členského státu nebo Evropské Komise, ani konzultaci Parlamentu, zatímco čl. 34 odst. 2 písm. c) EU, použitelný ke dni přijetí rozhodnutí 2008/615, tyto prvky vyžadoval.

27 Dále, pokud by měl mít Soudní dvůr za to, že napadená rozhodnutí představují prováděcí opatření, odchýlil se postup zavedený čl. 25 odst. 2 rozhodnutí 2008/615 od Smlouvy o EU nejen, pokud jde o režim podnětu a chybějící konzultaci Parlamentu, ale i v rozsahu, v němž vyžaduje jednomyslné rozhodnutí Rady namísto rozhodnutí tohoto orgánu kvalifikovanou většinou.

28 Rada má za to, že čl. 25 odst. 2 rozhodnutí 2008/615 jí umožňuje vykonávat prováděcí pravomoci. Napadená rozhodnutí jsou tedy prováděcími opatřeními, a nikoliv legislativními akty.

29 V tomto ohledu uvádí, že tvrzení Parlamentu, podle kterého skutečnost, že tento článek stanoví jednomyslné hlasování, naznačuje, že jeho cílem je přijetí legislativních aktů, nepřihlíží k judikatuře Soudního dvora, podle které právní základ určuje sledovaný postup, a nikoliv opačně.

30 Navíc pojmy použité v čl. 25 odst. 2 rozhodnutí 2008/615, obecná struktura tohoto rozhodnutí a okolnost, že aktům přijatým na základě tohoto ustanovení chybí autonomní cíle, umožňují konstatovat, že tyto akty jsou prováděcími opatřeními k uvedenému rozhodnutí.

31 Pokud jde o tvrzenou protiprávnost čl. 25 odst. 2 rozhodnutí 2008/615, Rada uvádí, že z rozsudků ze dne 16. dubna 2015, Parlament v. Rada (C-317/13 a C-679/13, EU:C:2015:223) a ze dne 16. dubna 2015, Parlament v. Rada (C-540/13, EU:C:2015:224) vyplývá, že rozdíl mezi postupy stanovenými tímto ustanovením a Smlouvami nemůže znamenat jeho protiprávnost, spíše je třeba zvážit konformní výklad.

32 Pokud jde konkrétně o požadavek jednomyslného hlasování, Rada se domnívá, že se argument Parlamentu zakládá na nedorozumění vyplývajícím z nešťastné formulace čl. 25 odst. 2 rozhodnutí 2008/615.

33 Zatímco by tedy jednomyslné rozhodnutí Rady bylo obvykle označeno jako „přijetí rozhodnutí Radou, která rozhoduje jednomyslně“, toto rozhodnutí používá méně jednoznačný výraz „rozhoduje jednomyslně“.

34 V tomto kontextu se Rada na základě obecné struktury rozhodnutí 2008/615 a pojmů, které používá, domnívá, že dotčený postup ve skutečnosti obsahuje dvě fáze. Nejprve musí Rada provést skutkové zjištění, že jsou splněny podmínky uvedené v čl. 25 odst. 2 tohoto rozhodnutí, což zahrnuje soubor

výslovných nebo mlčenlivých souhlasů všech členských států. Tato fáze je nevyhnutelná z důvodu skutečné potřeby zajistit integritu a bezpečnost systému výměny údajů mezi členskými státy. Poté Rada přijme kvalifikovanou většinou rozhodnutí o stanovení data zahájení předávání.

35 Srovnatelný systém, vyznačující se kombinací fáze konsenzuálního ověření řádného fungování určité sítě a fáze, kdy Rada po tomto ověření formálně rozhoduje, je základem pro přijetí různých právních nástrojů.

36 Pokud jde o rozhodnutí 2008/615, unijní zákonodárce z důvodu historického kontextu přijetí tohoto rozhodnutí, a sice začlenění mechanismu zavedeného Prümskou smlouvou do unijního právního rámce, dostatečně nerozlišil mezi dvěma fázemi dotčeného postupu a spojil konsenzus v první fázi a kvalifikovanou většinu v druhé fázi do jediného požadavku, tedy požadavku jednomyslnosti ve vztahu k předběžné fázi konsenzu.

Závěry Soudního dvora

37 Je třeba nejprve konstatovat, že ze znění napadených rozhodnutí jasně plyne, že jsou založena na článku 25 rozhodnutí 2008/615 a článku 20 rozhodnutí 2008/616 (obdobně viz rozsudky ze dne 16. dubna 2015, Parlament v. Rada, C-317/13 a C-679/13, EU:C:2015:223, body 28 až 31, jakož i ze dne 10. září 2015, Parlament v. Rada, C-363/14, EU:C:2015:579, body 23 až 26), přičemž posledně uvedený článek se ostatně spokojuje s upřesněním podmínek přijetí rozhodnutí uvedených v článku 25 rozhodnutí 2008/615.

38 Podle ustálené judikatury Soudního dvora se volba právního základu unijního aktu musí zakládat na objektivních skutečnostech, které mohou být předmětem soudní kontroly, mezi něž patří účel a obsah tohoto aktu (rozsudek ze dne 6. května 2014, Komise v. Parlament a Rada, C-43/12, EU:C:2014:298, bod 29, jakož i citovaná judikatura).

39 Přitom mezi účastníky řízení není sporu ohledně vztahu mezi čl. 25 odst. 2 rozhodnutí 2008/615 a účelem nebo obsahem napadených rozhodnutí.

40 Parlament naproti tomu zaprvé tvrdí, že toto ustanovení již nemůže sloužit jako právní základ pro přijímání nových aktů po vstupu Lisabonské smlouvy v platnost, a zadruhé, že je v každém případě protiprávní.

41 Pokud jde o argument Parlamentu, podle kterého postup stanovený v čl. 25 odst. 2 rozhodnutí 2008/615 již nemůže být uplatněn po vstupu Lisabonské smlouvy v platnost, je třeba připomenout, že Protokol o přechodných ustanoveních obsahuje specifická ustanovení upravující právní režim, který se po vstupu této Smlouvy v platnost použije na akty přijaté na základě Smlouvy o EU před tímto datem (rozsudek ze dne 10. září 2015, Parlament v. Rada, C-363/14, EU:C:2015:579, bod 68 a citovaná judikatura).

42 Článek 9 tohoto Protokolu stanoví, že právní účinky takových aktů jsou zachovány až do zrušení, prohlášení neplatnosti nebo změny těchto aktů za použití Smluv.

43 Soudní dvůr přitom již rozhodl, že tento článek musí být vykládán tak, že znamená, že ustanovení aktu řádně přijatého na základě Smlouvy o EU před vstupem Lisabonské smlouvy v platnost, které upravuje podmínky pro přijímání dalších opatření, vyvolává nadále právní účinky, dokud nebude zrušeno, prohlášeno za neplatné nebo změněno, a umožňuje přijetí těchto opatření na základě postupu, který definuje (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 16. dubna 2015, Parlament v. Rada, C-540/13, EU:C:2015:224, bod 47 a ze dne 10. září 2015, Parlament v. Rada, C-363/14, EU:C:2015:579, bod 70).

44 Z toho vyplývá, že vstup Lisabonské smlouvy v platnost nevylučuje jako takový přijetí aktů, jako jsou napadená rozhodnutí, v rámci postupu vymezeného v článku 25 rozhodnutí 2008/615. Z toho důvodu argument Parlamentu, podle kterého se takové akty musí nezbytně zakládat na čl. 82 odst. 1 písm. d) SFEU a čl. 87 odst. 2 písm. a) SFEU, nemůže obstát.

45 První žalobní důvod uplatněný Parlamentem na podporu jeho žalob může být tedy přijat jen tehdy, bude-li prokázána protiprávnost čl. 25 odst. 2 rozhodnutí 2008/615.

46 Parlament uvádí, že tomu tak skutečně je, jelikož z tohoto článku vyplývá, že podmínky pro přijetí, které zavádí pro taková opatření, jako jsou napadená rozhodnutí, se odlišují od podmínek vyplývajících z postupu stanoveného za tímto účelem Smlouvami.

47 Z judikatury Soudního dvora přitom vyplývá, že jelikož jsou pravidla tvorby vůle unijních orgánů stanovena Smlouvami a členské státy ani samotné orgány jimi nemohou disponovat, mohou ve zvláštních případech zmocnit některý orgán ke změně rozhodovacího postupu, který stanoví, pouze Smlouvy. Pokud by tedy některému z orgánů byla přiznána možnost vytvářet odvozené právní základy umožňující přijetí legislativních aktů nebo prováděcích opatření, ať již ve smyslu zpřísnění nebo zmírnění podmínek pro přijetí právního aktu, byla by mu tím přiznána zákonodárná pravomoc překračující hranice toho, co je stanoveno Smlouvami (rozsudek ze dne 10. září 2015, Parlament v. Rada, C-363/14, EU:C:2015:579, bod 43 a citovaná judikatura).

48 V tomto ohledu je třeba uvést, že vzhledem k tomu, že legalita unijního aktu musí být posuzována podle skutkových a právních okolností existujících ke dni, kdy byl tento akt přijat, musí být legalita čl. 25 odst. 2 rozhodnutí 2008/615 posuzována z hlediska ustanovení, která v okamžiku přijetí tohoto rozhodnutí upravovala přijímání takových opatření, jako jsou napadená rozhodnutí, tedy čl. 34 odst. 2 písm. c) EU a čl. 39 odst. 1 EU (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 16. dubna 2015, Parlament v. Rada, C-540/13, EU:C:2015:224, bod 35 a ze dne 10. září 2015, Parlament v. Rada, C-363/14, EU:C:2015:579, bod 59).

49 Z těchto ustanovení vyplývá, že Rada, rozhodující jednomyslně na podnět každého členského státu nebo Komise, může přijmout legislativní akty za jakýmkoli účelem, který je v souladu s cíli hlavy VI Smlouvy o EU, avšak kromě oblastí uvedených v čl. 34 odst. 2 písm. a) a b) EU, a rozhodující většinou, přijímá opatření k provedení těchto aktů na úrovni Unie (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 10. září 2015, Parlament v. Rada, C-363/14, EU:C:2015:579, body 60 až 66). V obou případech mohou být tato opatření přijata až po konzultaci Parlamentu (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 16. dubna 2015, Parlament v. Rada, C-540/13, EU:C:2015:224, bod 36).

50 Z výše uvedeného vyplývá, že postup stanovený primárním právem, kterému musí odpovídat postup stanovený v čl. 25 odst. 2 rozhodnutí 2008/615, se liší podle toho, zda akty přijaté na základě tohoto ustanovení musí být považovány za legislativní akty, nebo za prováděcí opatření.

51 V tomto kontextu je třeba uvést, že Parlament nezpochybňuje skutečnost, že unijní zákonodárce měl možnost stanovit, že takové akty, jako je napadené rozhodnutí, budou přijaty jako prováděcí opatření. Naproti tomu tvrdí, že tento zákonodárce si zvolil nevyužít tuto možnost a že se naopak rozhodl vyhradit si právo přijímat takové akty.

52 Proto v rozporu s tvrzením Rady nemůže být tento argument Parlamentu zamítnut jen z toho důvodu, že by bylo případně prokázáno, že z cíle a obsahu aktů uvedených v čl. 25 odst. 2 rozhodnutí 2008/615 vyplývá, že jejich přijetí může být přeneseno na prováděcí orgán, pokud nestanoví podstatné prvky základní právní úpravy, jejíž přijetí vyžaduje učinit politická rozhodnutí, která jsou součástí vlastní odpovědnosti unijního zákonodárce.

53 Rozdíl v názorech mezi účastníky řízení se totiž netýká tohoto bodu, ale spíše otázky, zda se unijní zákonodárce tím, že přijal čl. 25 odst. 2 rozhodnutí 2008/615, rozhodl přiznat Radě odvozenou legislativní pravomoc nebo pouhou prováděcí pravomoc.

54 V tomto ohledu je nutno konstatovat, že toto ustanovení výslovně nekvalifikuje akty, jejichž přijetí umožňuje.

55 Nicméně ze znění tohoto ustanovení vyplývá, že akt přijatý Radou v tomto rámci má pouze zajistit, že kapitola 6 rozhodnutí 2008/615, která stanoví obecná ustanovení o ochraně údajů, byla řádně provedena na území členského státu, aby bylo umožněno předávání osobních údajů, stanovené tímto rozhodnutím, tomuto členskému státu.

56 Z toho plyne, že jak z podmínek pro přijetí tohoto aktu, tak z jeho účinků vyplývá, že unijní zákonodárce zamýšlel striktně omezit cíl tohoto aktu na provádění rámce zavedeného rozhodnutím 2008/615, aniž Radě svěřil úkol učinit při přijetí téhož aktu významná politická rozhodnutí.

57 Toto zjištění je podporováno kontextem čl. 25 odst. 2 tohoto rozhodnutí, k němuž je třeba přihlížet při výkladu tohoto ustanovení (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 18. prosince 2014, M'Bodj, C-542/13, EU:C:2014:2452, bod 34).

58 Toto ustanovení se nachází v kapitole uvedeného rozhodnutí, která má za cíl upřesnit podmínky umožňující použití mechanismů výměny informací zavedených stejným rozhodnutím v jiných členských státech, než jsou uvedeny v jeho čl. 25 odst. 3.

59 Je třeba rovněž uvést, že z článku 20 rozhodnutí 2008/616 a z kapitoly 4 přílohy, na kterou tento článek odkazuje, vyplývá, že takové akty, jako jsou napadená rozhodnutí, musí být přijaty po převážně technickém hodnotícím postupu vedeném pracovní skupinou Rady a týmem odborníků.

60 Tyto různé poznatky, spolu se skutečností, že v rozhodnutí 2008/615 chybí jakýkoliv odkaz na přijetí legislativního aktu nebo na případnou vůli unijního zákonodárce vyhradit si pravomoc upravit dotyčnou oblast, naznačují, že unijní zákonodárce se přijetím čl. 25 odst. 2 tohoto rozhodnutí rozhodl svěřit Radě úkol přijmout nezbytná opatření pro provedení uvedeného rozhodnutí na úrovni Unie.

61 Tato analýza nemůže být zpochybněna argumenty vznesenými Parlamentem.

62 Zaprvé skutečnost, že čl. 25 odst. 2 rozhodnutí 2008/615 upřesňuje, že Rada „jednomyslně rozhodne", nemůže postačovat k prokázání, že zákonodárce tím zamýšlel odkázat na postup stanovený v čl. 34 odst. 2 písm. c) EU pro přijímání legislativních aktů.

63 Přestože totiž tento postup skutečně vyžaduje, aby Rada rozhodovala jednomyslně, uvedení tohoto jediného pravidla hlasování bez uvedení jiných požadavků uvedeného postupu, a sice podnětu členského státu nebo Komise a konzultace Parlamentu, nemůže být považováno za jasný výraz vůle unijního zákonodárce stanovit použití tohoto postupu.

64 Tuto analýzu podporuje historický kontext, ve kterém bylo přijato rozhodnutí 2008/615. Jak zdůrazňuje bod 1 odůvodnění tohoto rozhodnutí, cílem tohoto rozhodnutí je totiž v zásadě začlenit ustanovení Prümské smlouvy do právního rámce Unie. Přitom čl. 34 odst. 2 této smlouvy stanovil mechanismus blízký mechanismu zavedenému čl. 25 odst. 2 uvedeného rozhodnutí, který zejména vyžadoval podle čl. 43 odst. 1 této smlouvy jednomyslné rozhodnutí ministrů států, které jsou jejímu smluvními stranami.

65 Zadruhé okolnost, že článek 33 rozhodnutí 2008/615 přiznává Radě pravomoc přijmout k němu prováděcí opatření, nemůže být určující.

66 Jeví se totiž, že článek 33 a čl. 25 odst. 2 tohoto rozhodnutí mají citelně odlišné funkce. Zatímco se první, který odráží pouze pravomoc přiznanou Radě čl. 34 odst. 2 písm. c) EU, týká obecně přijímání prováděcích opatření k uvedenému rozhodnutí, druhý stanoví přijetí zvláštních opatření v rámci postupu, zvláště stanoveného unijním zákonodárcem, schválení předání osobních údajů do jiných členských států, než jsou uvedeny v čl. 25 odst. 3 téhož rozhodnutí.

67 Skutečnost, že se unijní zákonodárce rozhodl věnovat článek 33 rozhodnutí 2008/615 prováděcím opatřením k tomuto rozhodnutí, nemůže proto jako taková znamenat, že akty přijaté na základě čl. 25 odst. 2 tohoto rozhodnutí již nemohou být kvalifikovány jako „prováděcí opatření“ a musí být považovány za legislativní akty.

68 Zatřetí okolnost, že Rada se nerozhodla nazvat akty skutečně přijaté na tomto základě „prováděcí rozhodnutí“, nemůže být s ohledem na chybějící právní důsledky této volby a datum, kdy k ní došlo, užitečně uplatněna na podporu argumentace Parlamentu.

69 Článek 25 odst. 2 rozhodnutí 2008/615 musí být proto vykládán tak, že stanoví přijetí prováděcích opatření k tomuto rozhodnutí Radou, která rozhoduje jednomyslně.

70 V tomto ohledu je argument Rady, podle kterého musí být toto ustanovení vykládáno tak, že stanoví postup ve dvou fázích, které zahrnují rozhodnutí konsenzem následované rozhodnutím kvalifikovanou většinou, neslučitelný s jasným zněním uvedeného ustanovení, podle kterého „Rada rozhoduje jednomyslně“, a navíc není podpořen jinými prvky rozhodnutí 2008/615.

71 Za těchto podmínek okolnosti, že jiné unijní akty stanoví postup tohoto druhu nebo že je tento postup odůvodněn naléhavými politickými důvody, za předpokladu, že budou prokázány, každopádně nevedou k tomu, že může být přijat Radou navržený výklad čl. 25 odst. 2 tohoto rozhodnutí.

72 Ze všech výše uvedených úvah vyplývá, že čl. 25 odst. 2 rozhodnutí 2008/615 tím, že vyžaduje, aby opatření nezbytná k provedení tohoto rozhodnutí na úrovni Unie byla přijata Radou rozhodující jednomyslně, ačkoliv čl. 34 odst. 2 písm. c) EU stanovil, že taková opatření musí být přijata Radou rozhodující kvalifikovanou většinou, zavádí protiprávně přísnější podmínky přijetí takových opatření, jako jsou napadená rozhodnutí, než postup stanovený za tímto účelem Smlouvami.

73 Z toho vyplývá, že první žalobní důvod vznesený Parlamentem je opodstatněný a napadená rozhodnutí musí být v důsledku toho zrušena.

K druhému žalobnímu důvodu vycházejícímu z porušení podstatných formálních náležitostí

74 Jelikož bylo prvnímu žalobnímu důvodu Parlamentu vyhověno a napadená rozhodnutí musí být zrušena, není třeba zkoumat druhý žalobní důvod uplatněný Parlamentem na podporu jeho žalob.

K návrhu zachovat účinky napadených rozhodnutí

75 Rada Soudnímu dvoru navrhuje, aby v případě, že napadená rozhodnutí zruší, zachoval jejich účinky do doby, než budou nahrazena novými akty. Parlament upřesňuje, že proti tomuto návrhu nic nenamítá.

76 V tomto ohledu je třeba připomenout, že podle čl. 264 druhého pododstavce SFEU může Soudní dvůr, považuje-li to za nezbytné, uvést ty účinky aktu prohlášeného za neplatný, které jsou nadále považovány za zachované.

77 Zrušit v projednávaném případě napadená rozhodnutí bez úpravy zachování jejich účinků by mohlo narušit účinnost výměny informací mezi příslušnými orgány členských států pro účely odhalování a vyšetřování trestných činů, a tedy zachování veřejného pořádku a veřejné bezpečnosti. Požaduje-li Parlament zrušení těchto rozhodnutí z důvodu, že Rada u nich použila protiprávní právní základ, nenamítá přitom nic proti jejich účelu ani obsahu.

78 V důsledku toho je tedy třeba zachovat účinky napadených rozhodnutí do doby, než vstoupí v platnost nové akty určené k jejich nahrazení.

K nákladům řízení

79 Podle čl. 138 odst. 1 jednacího řádu Soudního dvora se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Vzhledem k tomu, že Parlament požadoval náhradu nákladů řízení a Rada neměla ve věci úspěch, je důvodné posledně uvedené uložit náhradu nákladů řízení.

80 V souladu s čl. 140 odst. 1 téhož jednacího řádu ponesou Spolková republika Německo a Švédské království vlastní náklady řízení.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (třetí senát) rozhodl takto:

1) **Rozhodnutí Rady 2014/731/EU ze dne 9. října 2014 o zahájení automatizované výměny údajů o registraci vozidel na Maltě, rozhodnutí Rady 2014/743/EU ze dne 21. října 2014 o zahájení automatizované výměny údajů o registraci vozidel na Kypru, rozhodnutí Rady 2014/744/EU ze dne 21. října 2014 o zahájení automatizované výměny údajů o registraci vozidel v Estonsku a rozhodnutí Rady 2014/911/EU ze dne 4. prosince 2014 o zahájení automatizované výměny daktyloskopických údajů v Lotyšsku, se zrušují.**

2) **Účinky rozhodnutí 2014/731, 2014/743, 2014/744 a 2014/911 jsou zachovány do té doby, než vstoupí v platnost nové akty určené k jejich nahrazení.**

3) **Radě Evropské unie se ukládá náhrada nákladů řízení.**

4) **Spolková republika Německo a Švédské království ponesou vlastní náklady řízení.**

Podpisy.